

δύναμις. Πειράματα δόλα, βραδύτερον καὶ ἐπιμελέστερον γενόμενα, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πραγματικὴ δύναμις ἔνδι τοῦ ισοδυναμεῖ κατὰ μέσον δρον πρὸς 27,8 χιλιόγραμμα τὸ μέτρον.

Ἐπειδὲ τοῦ ἀνθρακούχου ὄντος ἥρχισαν ἡδη ἐν Γαλλίᾳ νὰ παρασκευάσωσι καὶ δέχγονοῦν ὑδωρ, ἕπερ μεταχειρίζονται εἰς τινὰς ἀσθενείας ὡς λαμπτικὸν μέσον. Τὰ περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ πειράματα δὲν ἐπερτώθησαν ἀκόμη, δυνάμεθα δῆμος νὰ ἡμεδα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία μετ’ δλίγον θὰ πλουτισθῇ καὶ δι’ ἔνδις ἀκόμη εἴδους ὄντος.

Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὴν πειρέγειαν δλον τοῦ κόσμου προκαλεῖ ἐφεύρεσίς τις, τῆς δοπίας τὸ μέλλον ἀναμφιβόλως θὰ ἔη μέγα δσον καὶ ἀν δ κύκλος τῆς ἐνεργείας τῆς φαίνηται ἐπὶ τοῦ παρόντος περιωρισμόνος καὶ ὀδφανής. Ἡ ἐφεύρεσίς αὐτὴ δὲν εἶναι ἀλλα παρὰ ἡ κατάλληλος καὶ ἐπιτηδεία ἀνάμειξις διαφόρων χρωμάτων, τὰ δποῖα κατόπιν ἐν τῷ σκότει ἀφ’ ἔαυτῶν λάμπουσι κατὰ τὰ ἀλλα ἔμως ἔχουσι τὴν αὐτὴν σύστασιν καὶ δψιν, ἥν καὶ τὰ συνήθη χρωμάτα. Κατὰ διαφόρους μπονομευτικὰς ἐργασίας ἔντος μεταλλείων, εἰς διαφόρους ἀλλοὺς σκοποὺς τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ τῆς ναυτικῆς ἐν γένει τέχνης ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη χρησιμότης τῆς ἐφεύρεσις τάντης ἀν καὶ μέχρι τοῦδε δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς βαθύδιν τινὰ τελειότητος. Ὁμοίως καὶ πολλὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ αντικείμενα οὐχὶ τῆς πρώτης ἀνάγκης, οἷον πυρεῖα, μικρὸι φανοὶ κτλ. ἐπαλέψονται διὰ τοῦ χημικοῦ τούτου χρώματος καὶ κατήγηταν ἡδη νὰ δεωρῶνται οὐτῶς ὡς ἀντικείμενα τοῦ συρμοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο πρόερχεται ἐκ τῆς ἴδιότητος χημικῶν τινῶν οὐσιῶν τοῦ νὰ διατηρῶσιν ἐν ἔαυταις ποσόν τι τοῦ ἀπορροφθέντος φωτὸς καὶ τοῦτο ν ἀφίνωσι ἀμάρα ὡς ἐκτεθῶσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὅπως οὐδιά τι οἰονδήποτε δύναται πρῶτον νὰ δερματίῃ καὶ κατόπιν ἐκπέμπει τὴν δερμότητα τάντην, ἀφ’ οὐ ἡδη ἐπαυσε νὰ ἐνεργῇ ἡ δερμογόνης πήγη, οὐτω καὶ αἱ οὐσίαι αὐταὶ διαφωτίζονται οἰονεὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἔπειτα βραδέως ἐκπέμπουσι τὴν παρακαταθήκην τῶν τάντην εἰς τὰ ἔξω ἐν ἔδει φωτεινῶν ἀκτίνων. Οἴκοδεν ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ φωτισθούσιν αἱ οὐσίαι αὐταὶ, δέον ἐν πρῶτοις νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἥτοι εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἀκριβῶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τάντην φαίνεται ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐφεύρεσις δύναται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ τύχῃ μεγάλης τελειότητος καὶ χρησιμοτιμήσεως κατὰ τὸν καθημερινὸν βίον. Ἔν τούτοις τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς δὲν εἶναι τὸ σύνθετον καὶ ἀρχούν φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μέρη τινὰ μόνον τοῦ χρώματος τοῦ φασματοσκοπίου καὶ μάλιστα ἐν ποικili κατὰ ποσὸν ἀναμίξει, τὰ δποῖα ἀπορροφῶνται καὶ εἴται πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰ ἔξω. Ἡ λάμψις αὐτὴ δύναται μᾶλλον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἀσταθῆ ἐκεῖνον, μετέωρον καὶ ἀμυδρὸν φωτισμὸν, τὸν καὶ ὑπὸ τοῦ φωτισφόρου παραγόμενον. Ἡ μείζων ἡ ἐλάσσων τοῦ φωτὸς ἀνάπτυξις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς χημικῆς παρασκευῆς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων, τοῦτο δὲ πρόκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἔξετάσωται καὶ νὰ μελετηθῶσιν ἐμβρύινος ἀπαντεῖς αἱ περὶ τὴν χημικὴν εἰδικῶν ἀσχολουμενοι.

Ὑπάρχουσι πολλαὶ οὐσίαι ἔχουσαι τὴν παράδοξον τάντην ἴδιότητα. Ἔν πρώτωις δῆμος παρετήρησαν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὸ θειοῦχον βάριον, προϊὸν τῆς δέχυδωσεως τοῦ βαρίτου λίθου καὶ τοῦ ἀνθρακος. Εἴται εὗρον ὅτι, τὴν αὐτὴν ἴδιότητα ἔχει καὶ τὸ θειοῦχον στρόντιον, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸ θειοῦχον ἀσβέστιον. Τοῦ τελευταίου τούτου ἡ ἔνωσις χρησι-

μοποιεῖται ἡδη ἀποκλειστικῶς καὶ φαίνεται διτὶ τὸν θέσιν, ἥν ἀπέκτησεν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, δὲν δέλει τόσον εύκολως πάλιν νὰ ἐγκαταλίπῃ.

Ἀπέναντι τοῦ φωτισφορισμοῦ τούτου τῆς ἀνοργάνου ὄντος ἵσταται ἡ φωτισφορικὴ λάμψις τῆς δργανικῆς, οὖσα κατὰ τὴν φύσιν τῆς διάφορος τοῦ πρώτου. Τὰ ἐγχυματικὰ καὶ τὰ μαλάκια τῆς διαλάσσης, ἀφ’ ὧν πηγάδεις ἡ λάμψις καὶ δ ἀδρίστος ἐκεῖνος τῆς διαλάσσης φωτισφορισμός, αἱ πυγλαπτίδες, αἵτινες περιπτωταὶ τῆς κακεῖσες εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγρούς, αἱ μεγάλαι λυχνοφόροι λαμπυρίδες τῶν τροπικῶν ἔχουσιν δργανα φωτιστικά, ἀφ’ ὧν ἐκπέμπουσι τὴν φωτεινὴν λάμψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἥπτον προαιρετικῶς χωρίς τινος ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ὁμοίως καὶ τὸ φυτικὸν βασιλεῖον ἔχει τὸ φωτοβακτηρίδιον του, μυκητοειδῆ πλάσματα, εύρισκόμενα εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς φυτικῆς ἀναπτύξεως καὶ παραγόμενα ἐπὶ σηπομένων δργανικῶν ὄλων ἐν καταλλήλῳ δερμάτητι καὶ ὑγρασίᾳ.

Αἱ πρόσοδοι τῆς νεωτέρας φυσιολογίας ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τῶν πειραμάτων, ἀτινα δια λεπτοφυῶν συσκευῶν γίνονται ἐπὶ τῶν μηχανικῶν κινήσεων διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος. Ἐσχάτως προσετέθη εἰς τὸν δρμαδὸν τῶν συσκευῶν τούτων καὶ μία ἀκόμη, ἐνομαζόμενη „Θερμογράφος“, δηλαδὴ μηχανὴ γράφουσα τὴν τοῦ σώματος δερμάτητα δὲ ἐλικοειδῶν γραμμῶν, πρόξειτι κατεκευασθησαν καὶ „σφυγμόμετρα“, μετροῦντα τὸν σφυγμὸν καὶ πολλὰ ἀλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ παρόντος αἰδίνος λίαν συχνὸς παρετηρήθη μαλάκυντις τοῦ ἐγκεφάλου ἔνεκα διαφόρων αἰτίων καὶ ἴδιᾳ ἔνεκα ἀμέτρου διανοητικῆς κοπωσεως, πολλοὶ κατέγνωνται εἰς τὴν ἐφεύρεσιν μηχανήματος τινος, δὲ οὐ νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ καταμέτρησης τῶν φυτικῶν σχέσεων μεταξὺ ἐγκεφάλου καὶ καρδίας. Γάλος τις, ὁνδυματί Gley, λέγεται διτὶ ηγετύχησε νὰ ἰδῃ τὰς προσταθείσας τοῦ στεφομένας ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ τοῦτο ἀφ’ οὐ πρὸ πάντων ἐπέστησης τὴν προσοχήν του εἰς τὴν ἐπιρροήν, ἥν δύναται νὰ ἔχασῃ ἐπὶ τῆς καρδιακῆς ἐνεργείας πᾶσα διανοητικὴ καὶ προσοχὴν ἀπαιτοῦσα ἐνασχόλησις. Καθ’ ὅλας του τὰς ἐρεύνας κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, διτὶ τὰς πνευματικὰς ταλαιπωρίας συνεπάγεται ἰσχυροτέρων τοῦ αἰματος συμφόρησιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐπομένως συμπτύκων τῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐπίταχνονται τέσσον πειραστέρων, δοσον μᾶλλον δεσμεύεται ἡ προσοχὴ τοῦ διανοητικῶν ἐργαζομένου. Ὁσακίς δ Gley ἐπεχείρει νὰ μελετήσῃ τι νέον δὲ ἀπὸ ἀντικείμενον, παρετηρεῖ διτὶ δ σφυγμός του ἐγίνετο ζωηρότερος παρὸ δοσον ἥτο κατὰ τὴν μελέτην γνωστῶν αὐτῷ συγγραφέων. Ὁμοίως παρετήρησεν διτὶ δρχομένης τῆς ἐπισπεύσεως τοῦ σφυγμοῦ ἡρύνετο ἡ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ὅγιοντας ἀρτηρίας (καρωτίς) καὶ δ σφυγμὸς αὐτῆς ἐγίνετο διπλοῦς (δίκρους). Ἔκ τούτων βλέπει τις διτὶ δ ἐνασχόλησις ἥμιδην εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐπομένως συμπτύκων αὐτῷ διαγέλλησις πανηγύρη τοῦ προστήποντος. Ἰσως ἐντεῦθεν ἔχει τὴν ἀρχήν του καὶ τὸ λόγιον διτὶ δ „συνήδεια δύναται νὰ καταντήσῃ δευτέρα φύσις“ καὶ διτὶ δ μὲ τὴν συνήδειαν δύναται τις καὶ δηλητήριον νὸ πήγ χωρὶς νὸ προστήποντος. Ὁπωδήποτε δύμος δ. μεθος δηλοῖ, διτὶ δ κάρων τῆς υγιείας μας εἶναι πάντοτε καλλίτερον διανοητικῆς νὰ πειριούχωμεν εἰς τὴν μελέτην δοσον ὀλιγωτέρων πραγμάτων καὶ νὰ μὴ ἐπιτηδημεν δέξανται καὶ βραβεῖσα εἰς πολλοὺς συγχρόνων αἰλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Ἄδυνατον εἶναι φυσικῶς τὸ ἀσθενὲς σῶμα νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν υγίειναν ἀν δὲν γνωρίζωμεν τὰς συνθήκας, δφ’ ἀς αὐτὴ δύναται ν ἀποκατασταθῆ. Καὶ δύμος ὑπῆρχεν χρόνοι, καὶ δοὶ οὓς ἀποκαταστασιαὶ καὶ νοσολογικὴ σοφία περιεστρέψετο εἰς ἀφηρημένας μόνον ἰδέας περὶ τοῦ νοσούντος σωματος. Αἱ δημότεραι θεωρίαι ἔλαβον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀλλην μορφήν, ποδηγητούμενοι δ’ δηπ’ αὐτῶν νομίζομεν τὴν υγιεινὴν ὡς „κλινικὴν τοῦ δημιουργοῦ ἀνθρώπου“ φέρουσαν τὰ πρωτεῖα καὶ ὑγρούμενην τὴν κυρίως θεραπευτικῆς. Πλείστας δοσας προσταθείσας κατέβασλον καὶ καθημερινῶς καταβάλλουσιν οἱ λατροὶ πρὸς τελειοποίησιν τῆς λατρικῆς τέχνης καὶ τῶν θεραπευτικῶν αὐτῶν μέσων, ἀπέκτησαν δύμος συγχρόνως καὶ τὴν πεποιθήσιν διτὶ δ ἀκριβῶς ἐκεῖνας εἰς πᾶ-

σαν λασιν, σχετικῶς δύναται δ ἀνθρώπινος δργανισμὸς μετὰ μεγάλης εύκολίας ν ἀποφύγῃ. Οὕτω δε πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ ἀξέιδιμα ἐκεῖνο, δπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν διτὶ δ ἐκεῖνοι μὲν εἰθεώρουν εἰδύθεν δέξ αρχῆς πᾶσαν νόσον ὡς δυστύχημα τι, ν συμφοράν, δην πᾶς τις ἐπρεπει κατὰ τὸ δυνατὸν ν ἀποφεύγῃ, δημεῖς δὲ ὠδηγήθημεν εἰς τὸ αὐτὸν συμπέρασμα, δφ’ οὐ πρῶτον ἐπειδημημεν περὶ τοῦ ματαίου τῶν λατρικῶν προσταθειῶν. Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ δρμάς ἀληθηῶς ν ὑγιεινὴ τὸν σκοπόν της, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ δηνεύῃ καὶ νὰ ἔχηγησῃ τας αἰτίας τῶν νόσων. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς εἶναι διπλοῦν, ἐπιστημονικὸν μὲν πρὸς δηνεύσειν τῶν νοσογόνων αἰτίων, τεχνικὸν δὲ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς νόσου.

Ο διευθυντὴς τοῦ ἐν Βερολίνῳ υγιεινομικοῦ Ἰνστιτού-

του, καθηγητής R. Koch ἐκ πρώτης ἀρχῆς κατεῖδεν, ὅτι οἱ πρακτικοὶ συκοὶ τῆς ὑγιεινῆς ποτὲ δὲν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῶσιν, ἀν μὴ πρότερον τεμῶσιν ἐπὶ τούτῳ ἔδραιαι ἐπιστημονικὰ βάσεις. Χωρὶς λοιπὸν να λάβῃ ὥπ' ὅψιν τοὺς ἑπταίνους καὶ τὰς κατηγορίας τῶν συναδέλφων καὶ τοῦ δημοσίου ἑπταίνες καὶ πάση δυνάμει ἐφήρμοσε τὰς μεθόδους ἑκείνας, δι' ᾧ νὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ ἐμβριθής μελέτη τῶν ἐλαχίστων ὁργανισμῶν ὡς νοσογόνων αἰτίων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ ἔργασια του ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, πρῶτος δ' αὐτὸς ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γίνωσι τοσαῦται μελέται περὶ τῆς φθοροποιοῦ ἑκείνης νόσου, ἡτις δύο ἔβδομα ὄλων τῶν ἀνθρώπων στέλλει ἄκαυλα εἰς τὸν Ἀδην. Ὁσην φθορὰν ὅμως καὶ ἀν προξενῶσιν οἱ ἀπαίσιοι οὗτοι καὶ ἀόρατοι μικροοργανισμοὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐν τούτοις δὲν πρέπει μόνον αὐτοὺς νὰ θεωρῶμεν ὡς τοὺς ἀποδιπομπαίους τράγους, διότι ὑπάρχουν καὶ ἀλλαι πολλοὶ καὶ ποικίλαι ἀφορμαὶ ἀμέσως παραβλάπτουσαι καὶ καταστρέφουσαι τὴν ὑγίεινα χωρὶς νὰ συγκαταριθμηθῶσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ αἱ ἐπιρροαὶ ἑκεῖναι, αἰτινες προδιαμέτουσι μόνον τὸ σῶμα εἰς διάφορα νοσήματα.

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι πρὸς διατήρησιν τοῦ φαινομένου ἑκείνου τῆς καύσεως, τὸ ὅπιον δονομάζομεν μετουσίωσιν, ἀπαιτεῖται πρῶτον μὲν ὁμογόνον, παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτυποσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ δεύτερον ἀλλαι καυστικὰ ὄλαι, οἷαι δέδονται εἰς τὸν ἡμέτερον ὁργανισμὸν, ὑπὸ τῶν τροφῶν. Ἡ δὲ ὑγίεινὴ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν τῆς ἔχει τὰ οὐσιωδέστατα ταῦτα στοιχεῖα τῆς διατήρησεως τῆς ζωῆς διὰ μόνον τὸν λόγον; ὅτι, ἀν ταῦτα μποστῶσιν ἀνωμαλίας καὶ ταραχᾶς, ἀνάποφευκτος ἀποβαίνει ἡ γέννησις ἀσθενειῶν. Ὅπως ὅμως πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου πρέπει τις ἀναλόγως νὰ οἰκονομῇ καὶ νὰ κερδαίνῃ χρήματα, οὕτω καὶ μὲ τὴν παραλαβὴν τῶν τροφῶν, τῶν παραγούσων τὴν θερμότητα, ὅφειλε νὰ συμβαδίζῃ καὶ κατάλληλος ἴματισμὸς καὶ τοῦ δέρματος ἐπιμέλεια. Διότι τοιούτορόπως

ἀποφεύγει τις πᾶσαν περιττήν καὶ ἀκαίρον θερμότητος ἀπώλειαν ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ αἱ ὄλαι ἑκεῖναι, αἵτινες ἡδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν μετουσίωσιν, ἀπομακρύνονται τοῦ σώματος διὰ τοῦ καλῶς λειτουργοῦντος δέρματος.

Πρὸς τούτους ἡ ὑγιεινὴ καθηγητὸν ἔχει νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὰ τελικὰ ἔξαγόμενα τῶν θρεπτικῶν λειτουργιῶν καὶ νὰ μεριμνᾷ ὅπως αἱ ἐκπρίσεις καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις γίνωνται κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὡς τοῦ ἀποσύνθεσις αὐτῶν νὰ μὴ συμβαίνῃ ἐγγὺς τῶν οἰκημάτων. Διότι κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν ὁργανικῶν οὐσιῶν εἰς τὰς ἀπλουστάτας ἑνώσεις τοῦ ἀνθρακικοῦ δέξιος, τῆς ἀμμώνιας καὶ τοῦ ὅδατος, παράγονται συγχρόνως καὶ ἀλλα ἀέρια ὄλων διόλου ἀνατρέποντα τοὺς σπουδαιοτέρους τῆς ὑγιεινῆς νόμους. Ἐντεῦθεν προκύπτει δὲ ἐκ τῆς σύνφεως κινδυνος καὶ αἱ ἀλλαι βλάβαι τοῦ ὑγιοῦς ὁργανισμοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δοπιῶν ἐνδελεχώς ἐγκύπτει ἡ πολυάριθμος χορεία τῶν περὶ τὴν ὑγιεινὴν ἀσχολουμένων ιατρῶν τῶν νεωτάτων χρόνων.

Ἄπασαι αἱ νοσογόνοι οὐσίαι τροφὴν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διάδοσιν αὐτῶν εὑρίσκουσιν ἐν πρώτοις εἰς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὐ ζῶμεν καὶ κινούμενα, καὶ ἐπειτα εἰς τὸ ὄλωρ, ὅπερ πίνομεν. Ἐντεῦθεν ὁρμᾶται κατὰ ἐξοχὴν πᾶν μίασμα, ὅπερ ἐν μέρει μοιόνει καὶ τὸν ἀέρα. Διὰ ν' ἀποβῆ δὲ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν προφυλακὴ πρέπει νὸς μελετηθῆ κυρίως ἡ ἐπιρροὴ ὄλων τῶν νοσογόνων παραγόντων ἐπὶ τῶν καθ' ἐκαστα μερῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἡ σκόπιμος διάταξις καὶ διάκρισις τῶν χώρων, ἐν οἷς προσκαίρως ἡ διαρκῆς ἐνδιαιτῶνται ἀνθρώποι, ἔχει διὰ τὴν ὑγιεινὴν τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα, γὰρ καὶ τὰ μέσα καὶ οἱ διάφοροι τρόποι τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δοπιῶν δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῶν λεγομένων σωστικῶν ἑταιρῶν.

Μακρὸν καὶ ποικίλον ἀληθῶς εἴνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιστήμης ταύτης, λίαν δὲ προεξεχῶς ἐλπίζομεν νὰ μεταδώσωμεν ὀλίγας τινάς περὶ αὐτοῦ πληροφορίας εἰς τοὺς ἡμέτερους ἀναγνώστας.

Η ΟΡΝΙΘΟΓΑΛΗ.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ὁρνιθολογικῇ ἐκθέσει τοῦ συλλόγου „Ορνιθος“ ἐν Βερολίνῳ παρέστη εἰς τὰ ὅμιματα τῶν ἐπισκεφαμένων αὐτὴν φαινόμενον, κινῆσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀπορίαν πάντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μᾶλλον πεπειραμένων ὁρνιθολόγων. Ἐντὸς κλωβίου, σχετικῶς οὐχὶ μεγάλου, εὑρίσκετο κεκλεισμένη γαλῆ ἐκ τῶν συνήθων, ἔχουσα περὶ αὐτὴν οὐκ ὀλίγα διάφορα πτηνά, ἀτίνα φαιδρῶς περιπτάντα, ἐπήδων καὶ ἐκινοῦντο περὶ τὸν ἀλλας τόσον ἐπιφοβὸν καὶ σαρκοβόρον αὐτῶν ἔχμρον. Ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς γαλῆς ἐκάθητο ἥρεμος εἰς σπῖνος, ἐγγὺς τῆς ῥίνδος αὐτῆς μία μελαγχολικὴ τρυγών ἔφαλλε τὸ ἀσμά της, εἰς τολμητίας αἰγίθαλος ἐπτερύγιεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της, ἐπήδω καὶ ἐπεκάθητο πρὸς στιγμὴν ἐπ' αὐτῆς, εἰς φάρος ἐκέντα διὰ τοῦ ῥάμφους του τὴν οὐράν της καὶ τίλλων τὰς τρίχας ἐφαίνετο ὡς εἰς ἀνεξήτει τι ἐν αὐτῇ. Καὶ ὅμως, ἐν φ' ὄλαι ταῦτα συνέβαινον, ἡ γαλῆ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ γαλήνιος καὶ ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο οὐδόλως ταρασσομένη ἐν τοῦ θορύβου τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὅχλου.

Πλήθυος θεατῶν ἵστατο ἀδιακόπως περὶ τὸ κλωβίον καὶ ἐθεώρει ἐξεστηκός τὸ ἀνεξήγητον φαινόμενον. Ὁ εἰς ἐδῶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νομίζων ἔστητον τὸν καλλίτερον

ζωογνώστην τοῦ οόσμου, ἔλεγεν ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἴνε πάρα ἀπλὴ ἀπάτη, διότι ἀδύνατον ἡ γαλῆ νὰ μὴ ἐφορμήσῃ κατὰ τῶν πτηνῶν ἐκτὸς, ἐὰν μετεβλήθῃ τὸ φυσικόν της τῇ βοηθείᾳ καταλλήλων ναρκωτικῶν μέσων. Ὁ ἀλλος ἔκει ἔλεγεν, ὅτι πιθανῶς τὸ ζῷον ὑπεβλήθη προηγουμένως εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ κακώσεις, ἐξ ὣν πᾶν ἀπώλεσεν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα, οὕτως ὡς τοῦ μηδὲ κανὸν ἐν πτηνὸν νὰ δύναται νὰ συλλάβῃ. Τὰς θεωρίας των ταύτας ἀμφότεροι ἐστήριζον κυρίως ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῆς γαλῆς, ἡ δοπιά σχεδὸν πάντοτε κατέκειτο ἥσυχος καὶ ἀτάραχος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐλάμβανον συγχρόνως ὑπὸ ὅψει, ὅτι ἀκριβῶς τοιωτὴ εἴνε ἡ συγκήθεια τοῦ ζώου. Ὅταν ἐγγίζει σης τῆς ἐσπέρας, κατὰ τὴν φυσικὴν τῆς γαλῆς ἔξιν, ἐγίνετο ζωηρὰ καὶ ἥρχιζε νὰ παιᾶ, συνελάμβανε μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς μικράν τινα περιστερὰν ἢ διὰ τῶν δύνχων τῆς γαλῆς, Ὅταν ἐγγίζει σης τῆς Κακαδού, οἵτινες νεύοντες διὰ τὴν πληγγόνη, ὃταν κατόπιν ἐξερχομένη τοῦ κλωβίου διέτρεχεν δόλον τὸ οἰνοδόμημα τῆς ἐκθέσεως, προκαλοῦσα τὴν ὁργὴν τῶν πολλῶν φιττακῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν χόλον τῶν περιέργων πτηνῶν, τῶν λεγομένων Κακαδού, οἵτινες νεύοντες διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς ποικιλοχρόους αὐτῶν κεφαλὰς ἀνορθούντες